

ΣΩΜΑΤΕΙΟ ΘΗΡΟΦΥΛΑΚΩΝ ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΩΝ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΝ
ΜΕΛΟΣ ΤΟΥ ΕΡΓΑΤΟΫΠΑΛΛΗΛΙΚΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Έδρα: Αριστοτέλους 32 (κτίριο Ε.Κ.Θ.) Τ.Κ. 546 31 Θεσσαλονίκη

E-mail: sothko@yahoo.gr

ΠΡΟΣ: κ. Ντινόκα. Δημήτριο
Συντονιστή του Εθνικού Διαλόγου για το κυνήγι
Υπουργείο Περιβάλλοντος και Ενέργειας.
Μεσογείων 119, ΑΘΗΝΑ

Θεσσαλονίκη 19/04/2016
Αριθ. Πρωτ.: 20

ΘΕΜΑ: Προτάσεις του Σωματείου στον Εθνικό Διάλογο για το κυνήγι

Σχετική: Η από 04/04/2016 πρόσκληση μέσω της ηλεκτρονικής διεύθυνσης του Σωματείου, για την κατάθεση προτάσεων στον Εθνικό Διάλογο για το κυνήγι στους άξονες

II.- Το οικονομικό πλαίσιο γύρω από την άσκηση του κυνηγιού (συνδρομές, διάθεση εσόδων κ.λπ) και

III.-Θηροφύλαξη και ο έλεγχος της λαθροθηρίας (ιδιωτικοί φύλακες θήρας, κυνηγετική παραβατικότητα κ.λ.π.

Αξιότιμε Συντονιστή της Επιτροπής Διαβούλευσης κ. Ντινόκα, Αξιότιμες κυρίες και κύριοι ευχαριστούμε για την πρόσκληση της Επιτροπής στον Εθνικό Διάλογο για το Κυνήγι.

Το Σωματείο Θηροφυλάκων Κυνηγετικών Οργανώσεων αποτελεί το συνδικαλιστικό όργανο των εργαζόμενων ιδιωτικών φυλάκων θήρας των κυνηγετικών οργανώσεων και σκοπό έχει τη διαφύλαξη και την προαγωγή των εργασιακών, οικονομικών, ασφαλιστικών και κοινωνικών συμφερόντων των εργαζομένων, συμβάλλοντας με τον τρόπο αυτό στην ανάπτυξη και προστασία της άγριας ζωής και του φυσικού περιβάλλοντος γενικότερα και την εξασφάλιση του κυνηγιού ως δραστηριότητας συμβατής με τη διατήρηση του φυσικού περιβάλλοντος και των θηραματικών πληθυσμών.

Οι θηροφύλακες που προσλαμβάνονται από τις κυνηγετικές οργανώσεις αναγνωρίζονται από τον αρμόδιο Υπουργό και με την αναγνώρισή τους αυτή

εξομοιώνονται ως προς τα καθήκοντα και τα δικαιώματα με τους αντίστοιχους υπάλληλους του δημοσίου που σήμερα είναι οι Δασοφύλακες. Είναι όργανα που έχουν σκοπό την εφαρμογή και τήρηση των περί θήρας διατάξεων.

Μέσα στα καθήκοντα περιλαμβάνεται και η επιτήρηση όλο το χρόνο των περιοχών απαγόρευσης θήρας, η αστυνόμευση για κρούσματα λαθροθηρίας εκτός κυνηγετικής περιόδου ή για την ευαίσθητη περίοδο της αναπαραγωγής, φωλεοποίησης των πτερωτών θηραμάτων, κλπ. Επιπλέον στις διατάξεις αυτές περιλαμβάνεται και η προστασία των μη θηρεύσιμων ειδών όπως τα αρπακτικά, τα μικροπούλια, π.χ. τα άγρια ενδημικά πτηνά – ωδικά, για θέματα σύλληψης θανάτωσης, εμπορίου, κλπ.

Συνεπώς σύμφωνα με το νόμο, τα καθήκοντα των θηροφυλάκων είναι πολύ ευρύτερα και δεν περιορίζονται μόνο στο πλαίσιο της κυνηγετικής περιόδου αφού περιλαμβάνουν την προστασία του θηραματικού πλούτου και των ενδιαιτημάτων του καθώς και τη φύλαξη και προστασία του φυσικού περιβάλλοντος.

Η αποτελεσματική θηροφύλαξη απαιτεί να ασκείται από προσωπικό με μεγάλη εμπειρία και ειδικές γνώσεις στις τακτικές και τα μέσα λαθροθηρίας και στον αποτελεσματικό τρόπο αντιμετώπισης και καταστολής της. Οι θηροφύλακες έρχονται πολλές φορές αντιμέτωποι όλο το χρόνο με οπλισμένους πολίτες σε απομονωμένες και δυσπρόσιτες περιοχές στις οποίες πολλές φορές δεν είναι εύκολη η άμεση συνδρομή των υπολοίπων θηροφυλάκων ή της αστυνομίας, νύχτα και σε εξαιρετικά δυσμενείς κλιματικές συνθήκες (χιόνια, παγετός, κλπ). Οι μηνύσεις για παραβάσεις του νόμου περί θήρας παρουσιάζουν το μεγαλύτερο βαθμό δυσκολίας σε σχέση με τις υπόλοιπες παραβάσεις της δασικής νομοθεσίας κυρίως διότι η τεκμηρίωση της παράνομης θήρας απαιτεί να καταληφθεί επ αυτοφώρω ο δράστης ή οι δράστες (πολλές φορές πάνω στη θέση παράνομης θήρας) και να κατασχεθούν επί τόπου τα παράνομα μέσα – πειστήρια π.χ. όπλα, οχήματα καθώς και τα θηράματα, οι άδειες θήρας, κ.ο.κ.. Για να γίνει αυτό πολλές φορές οι θηροφύλακες χρειάζεται να ενεργήσουν πεζοί μακριά από τα αυτοκίνητά τους παραμένοντας πολλές ώρες στην ύπαιθρο, νύχτα και σε χαμηλές θερμοκρασίες.

Πέραν αυτών οι θηροφύλακες πρέπει να έχουν άριστη γνώση της τοπογραφίας, του ανάγλυφου του χώρου ευθύνης τους καθώς και γνώση ειδικών θεμάτων όπως στοιχεία βιολογίας και οικολογίας θηραμάτων, τρόποι άσκησης θήρας, στοιχειώδης γνώσεις σε ζητήματα ποινικού κώδικα και ποινικής δικονομίας, κλπ.

Ο κλάδος των θηροφυλάκων άρχισε να υφίσταται με την εφαρμογή του περί θήρας νόμου του α.ν. 525/1968 ο οποίος ενσωματώθηκε λίγο αργότερα στον Δασικό

Κώδικα 86/1969. Σύμφωνα με την αρχική διάταξη φύλακες θήρας – θηροφύλακες είναι δύο κατηγοριών, αυτοί του δημοσίου και οι ιδιωτικοί φύλακες θήρας. Για τους ιδιωτικούς φύλακες θήρας προβλέφθηκαν επίσης δύο κατηγορίες, αυτή των κυνηγετικών οργανώσεων (κυνηγετικοί σύλλογοι και ομοσπονδίες) και αυτή των ιδιοκτητών μη δημοσίων εκτάσεων, με την τελευταία κατηγορία να είναι σε αχρησία.

Σήμερα θηροφύλακες υπηρετούν μόνο στις κυνηγετικές οργανώσεις γιατί οι 300 περίπου θηροφύλακες των δασικών υπηρεσιών από τα μέσα της δεκαετίας του '80 ενσωματώθηκαν στον κλάδο των Δασοφυλάκων του Δημοσίου και έκτοτε έπαψε να υφίσταται η ειδικότητα αυτή στις δημόσιες υπηρεσίες.

Η υποκατάσταση του κλάδου των κρατικών θηροφυλάκων από τον κλάδο των δασοφυλάκων των δασικών υπηρεσιών αποδείχθηκε κατά τη γνώμη μας λανθασμένη. Αυτό διότι όπως φάνηκε από τα αποτελέσματα της πράξης οι δασικές υπηρεσίες για λόγους που δεν οφείλονται στους δασικούς υπαλλήλους, υποαπασχολούνταν για τα θηρευτικά ζητήματα και το κέντρο βάρους όσον αφορά τη φύλαξη τα τελευταία χρόνια αναγκαστικά μετατέθηκε στους θηροφύλακες των κυνηγετικών οργανώσεων και κυρίως στους ομοσπονδιακούς θηροφύλακες.

Το πεδίο δράσης των θηροφυλάκων είναι οι δημόσιες εκτάσεις, ασκώντας καθήκοντα δημοσίου υπαλλήλου, ως ειδικοί ανακριτικοί υπάλληλοι, για τις περί θήρας διατάξεις καθώς και την παράνομη υλοτομία, ενώ υποχρεούνται ταυτόχρονα στην καταγγελία κάθε παραβάτη της δασικής νομοθεσίας. Τελευταία τους ανατέθηκε και η αρμοδιότητα, μαζί με άλλες κατηγορίες υπαλλήλων του δημοσίου, της εφαρμογής του νόμου για τα δεσποζόμενα και αδέσποτα ζώα με τη διαπίστωση των παραβάσεων για την επιβολή διοικητικών προστίμων και ποινικών κυρώσεων (Ν. 4039/2012 & Ν. 4235/2014).

Ο θεσμός των ιδιωτικών φυλάκων θήρας προέρχεται από τους πρώτες ακόμη νομοθετικές διατάξεις για το κυνήγι στη Χώρα μας (Ν.Δ. «περί θήρας» του 1923 Φ.Ε.Κ. Α' 193) και μάλλον σχετιζόταν με ιδιαιτερότητες των τότε σχετικών νόμων όπως η δυνατότητα παραχώρησης από τον Υπουργό Γεωργίας του αποκλειστικού δικαιώματος της θήρας σε Κυνηγετικούς Συλλόγους, κλπ, με την καταβολή μισθώματος, κλπ., καθώς και στο γεγονός ότι παρόμοια όργανα για την επίτευξη και δίωξη των παραβατών στο χώρο της υπαίθρου ήταν συνηθισμένα στο τότε νομικό μας σύστημα. Παράδειγμα τέτοιων οργάνων είναι αυτά, του πλέον καταργημένου από το 1989, θεσμού των ιδιωτικών δασοφυλάκων, οι οποίοι είχαν περιοριστικά

βοηθητικό χαρακτήρα, μόνο για τα ιδιωτικά δάση, υπαγόμενοι στις οικείες δασικές υπηρεσίες και η λειτουργία τους, όπως προσόντα, πρόσληψη, καθήκοντα, δικαιώματα, σχέση τους με τις δασικές αρχές, κλπ, καθορίζονταν μέσα από το Προεδρικό Διάταγμα του έτους 1931 «Περί της Δασικής Διοικήσεως» (Φ.Ε.Κ. Α' 350).

Από την αρχή ακόμη εφαρμογής του νόμου 1968 – 1969, ο θεσμός των ιδιωτικών φυλάκων θήρας λειτουργούσε κατά κύριο λόγο από τους Κυνηγετικούς Συλλόγους, επικουρικά, στο πλαίσιο των κατά τόπους δημοσίων δασικών υπηρεσιών, οι οποίες είχαν την διοίκηση και την εποπτεία, με βάση ερμηνευτικές εγκυκλίους από το Υπουργείο και τις Εισαγγελίες.

Η διαρκής αδυναμία του Κράτους να αναλάβει και να φέρει σε πέρας την υποχρέωση που είχε από το νόμο στην πάταξη της λαθροθηρίας, κάτι που έθετε σε κίνδυνο και την ίδια τη συνέχιση της κυνηγετικής δραστηριότητας, ανάγκασε τις κυνηγετικές οργανώσεις να αναζητήσουν τρόπους για την καλύτερη εξασφάλιση της θηροφύλαξης.

Το 2000 με Υπουργικές Αποφάσεις άρχισε να λειτουργεί ενιαία σε όλη την Ελλάδα η «θηροφυλακή των Κυνηγετικών Ομοσπονδιών» ή η ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑΚΗ ΘΗΡΟΦΥΛΑΚΗ.

Τα αποτελέσματα του νέου εγχειρήματος, που σημειωτέων στηρίχθηκε πάνω στην εμπειρία των παλαιότερων θηροφυλάκων των κυνηγετικών συλλόγων, όπως είναι κοινά αποδεκτό, ήταν και είναι εντυπωσιακά, ειδικά αν αναλογιστεί κανείς ότι για πολλά χρόνια πριν δεν υπήρχε, όπως προαναφέρθηκε, καμία κρατική μέριμνα για την συστηματική πάταξη της λαθροθηρίας.

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

Η λειτουργία σε μόνιμη βάση ενός μηχανισμού με ενιαία χαρακτηριστικά, που στηρίζεται πάνω σε επαγγελματίες θηροφύλακες που υπηρετούν σε μόνιμη βάση και με χώρο πλέον ευθύνης πολύ ευρύτερο των Δασαρχείων, εκτός της θετικής επίδρασης που είχε στην καταπολέμηση της λαθροθηρίας, έφερε στην επιφάνεια προβλήματα που για χρόνια και όσο ο θεσμός των ιδιωτικών φυλάκων θήρας λειτουργούσε με τους λίγους και συνήθως εποχιακούς θηροφύλακες των κυνηγετικών συλλόγων που πάντα εργάζονταν στο πλαίσιο των τοπικών δασικών υπηρεσιών, δίπλα στους δασικούς υπαλλήλους, δεν αναδεικνύονταν.

Έτσι προβλήματα όπως η συνεχής διασφάλιση μίας κεντρικής επαρκούς και σταθερής χρηματοδότησης της «Θηροφυλακής», η σχέση των θηροφυλάκων με τις δασικές υπηρεσίες και τις κυνηγετικές οργανώσεις, η πειθαρχική διαδικασία και ο τρόπος απόλυσης τους, το εύρος των καθηκόντων που μπορούν να ασκούν, ήρθαν στο προσκήνιο.

Το πρόβλημα του νομικού κενού για την ύπαρξη ενός ικανού και ισχυρού κανονιστικού θεσμικού πλαισίου για τη λειτουργία των θηροφυλάκων.

Αμέσως μετά τη νομοθετική διάταξη του δασικού κώδικα για τη θηροφυλακή και μέχρι το 2009 δημιουργήθηκε ένα ρυθμιστικό πλαίσιο με υπουργικές αποφάσεις που εκδόθηκαν διαδοχικά από το 1969 μέχρι και το 1999 και εγκύκλιοι, που ρύθμιζαν σύμφωνα με το νόμο τα ζητήματα πρόσληψης, προσόντων, αναγνώρισης, σχέσεων με τις δασικές υπηρεσίες, απόλυσης και γενικότερα λειτουργίας των θηροφυλάκων των κυνηγετικών οργανώσεων. Σύμφωνα με αυτό η εποπτεία και η διοίκηση γίνεται από τις κατά τόπους δασικές υπηρεσίες, η απόλυση θα γίνεται με απόφαση της οικείας δασικής αρχής και σε περίπτωση διαφωνίας επιλαμβάνεται η αρμόδια Επιθεώρηση Δασών, κ.ο.κ.

Όλες όμως αυτές οι Υπ. Αποφάσεις και εγκύκλιοι, βάση των οποίων έγιναν οι αναγνωρίσεις και τοποθετήσεις των νέων Ομοσπονδιακών Θηροφυλάκων, από τις αρχές ακόμη της δεκαετίας του 2000 και μετά, κρίθηκαν νομικά άκυρες στα δικαστήρια, επειδή με βάση τα Σύνταγμα του 1975 εκδόθηκαν χωρίς ειδική εξουσιοδοτική νομοθετική πρόβλεψη που να παρείχε στον αρμόδιο Υπουργό αυτή την ευχέρεια.

Πρώτη φορά νομοθετική εξουσιοδότηση προβλέφθηκε με το Ν. 3208/2003. Η σχετική απόφαση τελικά εκδόθηκε τον Ιούλιο του 2009 μετά από συνεχείς πιέσεις του συνδικαλιστικού οργάνου των θηροφυλάκων και των προβλημάτων που ανέκυψαν μετά από γνωμοδότηση της Εισαγγελίας του Αρείου Πάγου σχετικά με τη νομιμότητα της άσκησης ανακριτικών καθηκόντων. Για την απόφαση αυτή κατατέθηκαν τρεις προσφυγές ακύρωσης στο Σ.τ.Ε εκ των οποίων η μια κατατέθηκε από τα συνδικαλιστικά όργανα των Δασολόγων και Δασοπόνων Δημοσίων υπαλλήλων και η δεύτερη από το Γεωτεχνικό Επιμελητήριο. Τελικά και η απόφαση αυτή έχει καταστεί νομικά ανίσχυρη διότι όπως διαπίστωσε το Σ.τ.Ε. το 2014 με την αριθμ. 2867 απόφαση του, με το άρθρο. 55 του Ν. 4178/2013 έχει καταργηθεί η εξουσιοδοτική διάταξη του Ν. 3208/2003 πάνω στην οποία είχε στηριχθεί η απόφαση αυτή.

Έτσι σήμερα δεν υπάρχει κανένα σχετικό κανονιστικό πλαίσιο για τη λειτουργία των θηροφυλάκων των κυνηγετικών οργανώσεων και ότι ισχύει καθορίζεται μόνο μέσα από μία μόνο παράγραφο ενός άρθρου στον Δασικό Κώδικα (την παρ. 3 του άρθ. 267). Παράλληλα η νέα τροπολογία του ν. 4178 δεν δίνει καμία δυνατότητα έκδοσης ρυθμιστικών ή κανονιστικών διατάξεων από το Υπουργείο για τους ιδιωτικούς θηροφύλακες και όλες οι λειτουργίες αφέθηκε να διέπονται από ένα άδικο κατά τη γνώμη μας καθεστώς, ένα καθεστώς που δημιουργεί, εντάσεις και εμφανίζει ασάφειες και που απαιτείται να αλλάξει.

Τα χαρακτηριστικά προβλήματα είναι:

1. Τα όρια των σχέσεων με τις κυνηγετικές οργανώσεις πειθαρχική διαδικασία και απόλυση.

Στο ζήτημα αυτό θεωρούμε ότι έχει διαμορφωθεί ένα συγκεχυμένο και αντιφατικό εργασιακό περιβάλλον που κινείται σε λάθος κατεύθυνση για τα πειθαρχικά ζητήματα.

Όπως έχει επιβεβαιωθεί με πλήθος δικαστικών αποφάσεων, τόσο Αστικών όσο και Διοικητικών δικαστηρίων, όλων των βαθμίδων, με τις κυνηγετικές οργανώσεις η σχέση των θηροφυλάκων καθορίζεται από τις διατάξεις του κοινού Εργατικού Δικαίου. Έτσι η καταγγελία της σύμβασης εργασίας θηροφύλακα αορίστου χρόνου (της συντριπτικής δηλαδή πλειονότητας των θηροφυλάκων) μπορεί να γίνει, ανατιολόγητα με τη μόνη υποχρέωση τη νόμιμη καταβολή της αποζημίωσης. Η Δημόσια Διοίκηση στην περίπτωση αυτή είναι υποχρεωμένη να προχωρήσει στην άρση της αναγνώρισης του απολυμένου θηροφύλακα εκδίδοντας την αναγκαία διαπιστωτική πράξη.

Σε μία άδικη απόλυση με βάση το Εργατικό Δίκαιο, το μόνο που μπορεί να κάνει σήμερα ο θηροφύλακας είναι να προσφύγει στα αστικά δικαστήρια, εφόσον μπορεί να αποδείξει ότι υποκρύπτονται εκδικητικοί λόγοι απόλυσης. Και στην περίπτωση όμως αυτή η δικαστική διαδικασία είναι ιδιαίτερα χρονοβόρα και ακριβή. Ο θηροφύλακας μέχρι να τελεσιδικήσει η υπόθεσή του είναι άνεργος οπότε γίνεται εύκολα αντιληπτό ότι οι θηροφύλακες κινούνται σε ένα εργασιακό καθεστώς που δεν βοηθάει την απρόσκοπτη άσκηση των καθηκόντων τους. Είναι χαρακτηριστικό, συνάδελφος θηροφύλακας από την Καστοριά που απολύθηκε το 2009 ακόμη μέχρι σήμερα το 2016 δεν έχει τελειώσει με τη δικαστική του περιπέτεια, παρότι έχει απόφαση Εφετείου που έχει κρίνει την απόλυσή του παράνομη και καταχρηστική.

Για το ζήτημα της πειθαρχικής διαδικασίας, η 688/2002 γνωμοδότηση του Ν.Σ.Κ., η οποία έχει γίνει δεκτή από τον αρμόδιο Υπουργό, προβλέπει ότι οι θηροφύλακες λόγω του ότι εξομοιώνονται τόσο ως προς τα καθήκοντα και τα δικαιώματα με τους αντίστοιχους υπαλλήλους του δημοσίου, πειθαρχικός τους προϊστάμενος είναι ο Γενικός Γραμματέας της Περιφέρειας εφαρμόζοντας τις διατάξεις του δημοσιοϋπαλληλικού κώδικα. Η γνωμοδότηση αυτή έμεινε στα χαρτιά καθώς δεν διευκρινίστηκε πως θα εφαρμόζεται και τι συνέπειες θα έχει η μη εφαρμογή της.

Ποινικό Δικαστήριο (Μον. Πλημ/κείο Ιωαννίνων, 2006) σε σχετική υπόθεση παραδέχεται ότι παρά το ότι μέλος του Δ.Σ. Κυνηγετικής Ομοσπονδίας έχει υποπέσει στην πράξη του άρθ. 261 του Π.Κ. της «παρότρυνσης υφισταμένου σε τέλεση παραβάσεως καθήκοντος κατ' εξακολούθηση» σε ομοσπονδιακούς θηροφύλακες, απαλλάσσεται της κατηγορίας με το σκεπτικό ότι αφενός τα μέλη των Δ.Σ. των κυνηγετικών οργανώσεων, που είναι ν.π.ι.δ., δεν ανήκουν στην κατηγορία των υπαλλήλων του άρθ. 263 του Π.Κ. και συνεπώς δεν μπορεί να ασκηθεί σε αυτά η αυτεπάγγελτη δίωξη για εγκλήματα που προβλέπονται στον Π.Κ. σχετικά με την υπηρεσία, και αφετέρου σύμφωνα με εγκυκλίους του Υπουργείου του έτους 2000 οι φύλακες θήρας δεν έχουν καμία σχέση εξάρτησης με τις κυνηγετικές οργανώσεις και ο έλεγχος και η διοίκηση αυτών ασκείται μόνο από τις αρμόδιες δασικές αρχές.

Αντίθετα με τα παραπάνω, σε πλήθος δικαστικών αποφάσεων Αστικών και Διοικητικών Δικαστηρίων αναφέρεται ότι σύμφωνα με το νόμο, οι εργασιακές σχέσεις των θηροφυλάκων δεν σχετίζονται με αυτά που ισχύουν για τους δημοσίους υπαλλήλους αλλά από το Εργατικό Δίκαιο για τους ιδιωτικούς υπαλλήλους και για τον πειθαρχικό έλεγχο αυτών δεν έχει εφαρμογή ο δημοσιοϋπαλληλικός κώδικας.

Παρεμβάσεις από τις εποπτεύουσες δασικές αρχές.

Η εμπειρία έδειξε επίσης ότι η θεσμική παρέμβαση ως εποπτευόμενων κρατικών αρχών δηλαδή των δασικών υπηρεσιών στις κυνηγετικές οργανώσεις για τα ζητήματα πειθαρχικής διαδικασίας και απολύσεων των θηροφυλάκων σε αντίθεση με τις κείμενες διαταγές και εγκυκλίους τις περισσότερες φορές είναι ατελέσφορη ως και ανύπαρκτη καθώς υπάρχει ασάφεια για τον τρόπο παρέμβασης στις περιπτώσεις αυτές.

Μεταξύ των λόγων που επικαλέσθηκε η Κυνηγετική Ομοσπονδία Μακεδονίας και Θράκης (ΚΟΜΑΘ) το 2008 για την απόλυση πρώην συναδέλφου από την Καστοριά, μέλος του Σωματείου, ήταν και το γεγονός ότι ο θηροφύλακας συμπλήρωνε

ημερολόγιο θεωρημένο από τη Διεύθυνση Δασών Καστοριάς και όχι το δικό της ημερολόγιο, σαν αυτά του εμπορίου, που έφεραν απλά το λογότυπο της Ομοσπονδίας. Σημειώνεται επίσης ότι στο αιτιολογικό απόλυσης του συγκεκριμένου θηροφύλακα χρησιμοποιήθηκαν μεταξύ άλλων και οι αναφορές κυνηγών της περιοχής για δήθεν παραβατική και ανάρμοστη συμπεριφορά του θηροφύλακα παρότι ήταν σε γνώση της Ομοσπονδίας ότι οι κυνηγοί που έκαναν τις καταγγελίες σε βάρος του θηροφύλακα, είχαν καταδικαστικές αποφάσεις τόσο για υποθέσεις παράνομης θήρας από μηνύσεις του ίδιου του θηροφύλακα όσο και για συκοφαντική δυσφήμιση που είχαν διαπράξει, επίσης σε βάρος του θηροφύλακα. Και ενώ ο αρμόδιος Επιθεωρητής Δασών Δυτ. Μακεδονίας διαπιστώνει με έγγραφό του ότι η απόλυση έγινε κατά παράβαση των σχετικών διατάξεων που υποχρεούνται οι αναγνωρισμένες κυνηγετικές οργανώσεις να εφαρμόζουν, δεν ζητεί να κινηθεί η νόμιμη διαδικασία αλλά προτείνει στο θηροφύλακα να προσφύγει στα αστικά δικαστήρια για να βρει το δίκιο του.

Σε άλλη περίπτωση επίσης το 2009, η Εποπτεύουσα Δασική Αρχή της ΚΟΜΑΘ παρότι ενημερώνεται από την αρμόδια Διεύθυνση Αισθητικών Δασών και Θήρας του Υπουργείου ότι η ΚΟΜΑΘ προχώρησε σε απόλυση δύο (2) θηροφυλάκων – μελών του Σωματείου (είχαν θέσεις εργασίας τα Σέρβια – Βελβεντό και το Άργος Ορεστικό αντίστοιχα), κατά παράβαση των ισχυουσών διατάξεων, υποδεικνύοντας επιπλέον τη διοικητική διαδικασία που οφείλει να ακολουθήσει για την αποκατάσταση της νομιμότητας, δεν προχώρησε σε καμία ενέργεια για την ανάκληση των απολύσεων θηροφυλάκων, παρότι οι απολυμένοι δεν είχαν προσφύγει στα αστικά δικαστήρια για την ακύρωση της απόλυσης. Και σαν να μην έφτανε αυτό η διοικητική απόφαση της άρσης της αναγνώρισης του Γεν. Γραμματέα για τους δύο απολυμένους από το 2009 θηροφύλακες έγινε το 2016 ενώ θα έπρεπε να γίνει άμεσα τότε.

Τελευταία στη Σάμο, σε πολύτεκνο ομοσπονδιακό θηροφύλακα – επίσης μέλος του Σωματείου, όπου ενώ η Εποπτεύουσα Δασική της Αρχή (Γενική Διεύθυνση Δασών και Αγροτικών Υποθέσεων Αποκεντρωμένης Διοίκησης Αιγαίου) παρεμβαίνει από τις 11/12/2015 και ζητά την ακύρωση της απόφασης του Δ.Σ. της εργοδότης Κυνηγετικής Ομοσπονδίας, (Β΄ Κυνηγετικής Ομοσπονδία Αρχιπελάγους) για τη μετάθεση του από τη Σάμο στη Χίο, ως παράνομη, σύμφωνα με την ισχύουσα νομοθεσία για τις κυνηγετικές ομοσπονδίες, η Κυνηγετική Ομοσπονδία αγνόησε την εντολή της εποπτεύουσας αρχής και επέμεινε στην μετάθεση. Μία εβδομάδα περίπου μετά το έγγραφο της Γενικής Διεύθυνσης Δασών η Κυνηγετική Ομοσπονδία

εμφανίστηκε στην τριμερή της αρμόδιας Επιθεώρησης Εργασίας και επέμενε στην απόφαση για τη μετάθεση του θηροφύλακα. Τελικά ο θηροφύλακας παραμένει προσωρινά μέχρι σήμερα στη Σάμο εξαιτίας της δικαστικής απόφασης προσωρινών μέτρων τα οποία αναγκάστηκε να ασκήσει και κέρδισε.

Όπως προκύπτει από τα παραπάνω δεν υπάρχει καμία ικανή θεσμική διοικητική προστασία για τους θηροφύλακες. Η απουσία ισχυρού και ικανού κανονιστικού πλαισίου συντελεί στη δημιουργία μίας μόνιμης παθογένειας καθώς είναι αιτία εμφάνισης άδικων και άσκοπων προστριβών και εντάσεων και εν πάση περιπτώσει είναι πασιφανές ότι δεν παρέχονται όπως θα έπρεπε τα απαραίτητα εχέγγυα για μία έξωθεν καλή μαρτυρία σε τρίτους.

Δεν είναι δυνατό ο νόμος να αναθέτει τέτοιες κρίσιμες αρμοδιότητες και ταυτόχρονα να μην υπάρχει ένα νομικά ισχυρό κανονιστικό πλαίσιο λειτουργίας και ελέγχου από τη Δημόσια Διοίκηση για την αποφυγή τυχόν καταχρηστικών πρακτικών.

Σίγουρα ένα απόπημα στο οποίο μπορεί να υποπέσει ένας αιρετός της διοίκησης μίας κυνηγετικής οργάνωσης δεν χαρακτηρίζει το σύνολο των μελών των Δ.Σ. ή των κυνηγών. Οι κυνηγοί και ειδικότερα οι κυνηγετικές οργανώσεις, ως φορέας των ελληνικών κυνηγών, έχουν προσφέρει και συνεχίζουν να προσφέρουν τεράστιο έργο στο περιβάλλον και την ελληνική φύση, για πολλές δεκαετίες τώρα.

Από την άλλη όμως η Πολιτεία διατηρεί σε αυτές ένα σημαντικό προνόμιο που παρόμοιο του δεν υπάρχει πουθενά. Αυτό είναι το δικαίωμα να προσλαμβάνουν και να διατηρούν εργαζόμενους με αρμοδιότητες - καθήκοντα και δικαιώματα δημοσίων υπαλλήλων ως ανακριτικών υπαλλήλων και με την άσκηση προληπτικών ελέγχων στην ύπαιθρο, τα οποία μπορούν να ασκούν ένστολοι σε δημόσιες εκτάσεις και σε όλους τους πολίτες, ανεξάρτητα αν είναι κυνηγοί ή όχι. Κυρίως όμως οι υπάλληλοι αυτοί ελέγχουν και τους ίδιους τούς εργοδότες τους, είτε αυτοί είναι μέλη της Διοίκησης των κυνηγετικών οργάνωσης είτε απλοί κυνηγοί - μέλη των Συλλόγων και σημειώνεται ότι όλοι οι κυνηγοί είναι εν δυνάμει μέλη της Διοίκησης. Συνεπώς το δικαίωμα αυτό θεωρούμε ότι πρέπει να ασκείται με τους κατάλληλους όρους και προϋποθέσεις κάτω από τον ικανό έλεγχο της Πολιτείας που να δίνει τη δυνατότητα στους υπαλλήλους αυτούς να μην αισθάνονται ότι μπορεί κάποιος, που σίγουρα αποτελεί την μειοψηφία, να τους περιορίσει στην ανεμπόδιστη άσκηση των καθηκόντων τους και να μην αφήνεται αυτό μόνο στην καλή πίστη και θέληση.

Η προστασία αυτή εξάλλου θεωρούμε ότι ήταν και η πραγματική επιθυμία του αρχικού νομοθέτη αφού όλες οι Υπουργικές Αποφάσεις που είχαν εκδοθεί αμέσως μετά την εφαρμογή του νόμου και για πολλά χρόνια μετά, περιέγραφαν μία λειτουργία των ιδιωτικών θηροφυλάκων όμοια με αυτήν των κρατικών τόσο σε υπηρεσιακά καθήκοντα όσο και σε πειθαρχικά ζητήματα.

Θεωρούμε ότι είναι προς το συμφέρον των κυνηγετικών οργανώσεων η θέσπιση κατάλληλων δικλείδων που να διασφαλίζουν όσο το δυνατό περισσότερο την προστασία από την τυχόν άσκηση καταχρηστικής διοίκησης στους θηροφύλακες από τους σίγουρα ελάχιστους, πλην όμως μπορεί να υπάρχουν, κακοπροαίρετους.

2. Τρόπος συνεργασίας με τις δασικές υπηρεσίες - Ωράριο και προγράμματα κίνησης

Σύμφωνα με το νόμο (παρ. 3 άρθ. 267 του ν.δ. 86/1969 «Δασικός Κώδικας», όπως ισχύει) το ωράριο εργασίας και τα προγράμματα κίνησης των θηροφυλάκων, η επιχειρησιακή δηλαδή δράση τους, καθορίζονται αποκλειστικά από τις κυνηγετικές οργανώσεις (κυνηγετικές ομοσπονδίες αναφέρει ο νόμος) με την υποχρέωση να κοινοποιούν τα προγράμματα κίνησης στις οικίες δασικές αρχές. Τα Δασαρχεία μόνο μετά από αίτημά τους μπορούν να έχουν τη συνδρομή των ομοσπονδιακών θηροφυλάκων για τις επιχειρησιακές τους ανάγκες.

Αυτό είναι και το μοναδικό πλαίσιο συνεργασίας με τις δασικές υπηρεσίες. Δυστυχώς τα τελευταία χρόνια η εμπειρία έδειξε ότι το πλαίσιο αυτό αντί να προάγει την καθημερινή συνεργασία των θηροφυλάκων με τις δασικές υπηρεσίες τους αποκόβει ακόμη περισσότερο. Επιπλέον ορισμένες Ομοσπονδίες (ΚΟΜΑΘ) ζητούν από τους δασοφύλακες πριν μπουν σε αυτοκίνητο της θηροφυλακής, να ενημερώνονται ότι αυτό θα κινείται αποκλειστικά για θηροφύλαξη, να έχουν υπογεγραμμένη κίνηση από τον προϊστάμενο τους και στη συνέχεια να υπογράφουν υπεύθυνη δήλωση ότι δεν θα εγείρουν καμία υποχρέωση από την Ομοσπονδία σε περίπτωση ατυχήματος.

Σήμερα στην πράξη οι 250 – 300 θηροφύλακες που λειτουργούν σε μόνιμη βάση ασκούν τα καθήκοντά τους είτε μόνοι τους ή συνεργάζονται με γειτονικούς συναδέλφους για κοινές περιπολίες, κυρίως τις βραδινές ώρες. Η συνεργασία με τους τοπικούς δασοφύλακες είναι τις περισσότερες φορές ανύπαρκτη, παρότι έχουν κοινό πεδίο δράσης και κοινά καθήκοντα. Σε μερικά νησιά βέβαια το πρόβλημα παρουσιάζεται ακόμη πιο έντονο.

Μία από τις συνέπειες της παραπάνω κατάστασης είναι πολλές φορές να παρουσιάζεται μία εικόνα που προκαλεί ερωτηματικά και στους ίδιους τους κυνηγούς γιατί τη στιγμή που κάποιος κυνηγάει ή κινείται με το αυτοκίνητό του στην ύπαιθρο, να αναγκάζεται μέσα σε διάστημα λίγων λεπτών, να σταματάει και να δέχεται πλήρη έλεγχο, σωματικό, αυτοκινήτου, άδειας θήρας, όπλου, κλπ., γιατί στην ίδια περιοχή μπορεί να περιπολούν ταυτόχρονα, με ξεχωριστά υπηρεσιακά αυτοκίνητα και χωρίς να το γνωρίζουν, θηροφύλακες και δασοφύλακες.

Επιπλέον η σταδιακή αποκοπή των θηροφυλάκων από τις δασικές υπηρεσίες σε πολλές περιπτώσεις οδήγησε και στην ελαχιστοποίηση της όποιας συνεργασίας πάνω σε χρήσιμα υπηρεσιακά ζητήματα. Έτσι σε πολλές περιπτώσεις για τους θηροφύλακες δεν προβλέπεται ενημέρωση που γίνεται σε πολλές δασικές υπηρεσίες για εξελίξεις π.χ. για τις νέες διατάξεις για την παράνομη υλοτομία ή τα αδέσποτα και δεσποζόμενα ζώα, κλπ., παρότι υπάρχει κίνδυνος οποιαδήποτε στιγμή να ασκηθεί ποινική ή πειθαρχική δίωξη εναντίον τους για παραλείψεις τους στην άσκηση αυτών των καθηκόντων.

Το Σωματείο μας θεωρεί ότι το παραπάνω σημερινό καθεστώς της θηροφυλακής χρειάζεται να βελτιωθεί. Ο θηροφύλακας στις περισσότερες περιπτώσεις είναι τοποθετημένος μόνος σε έναν κυνηγετικό σύλλογο και εξ' αυτού του λόγου η καθημερινή συνεργασία στην ύπαιθρο με τους δασικούς υπαλλήλους είναι επιτακτική.

Για το λόγο αυτό θεωρούμε ότι μόνο μία ενιαία δομή φύλαξης και προστασίας στις δασικές υπηρεσίες κινείται προς τη σωστή κατεύθυνση. Οι θηροφύλακες των κυνηγετικών οργανώσεων πρέπει να αντιμετωπίζονται και στην πράξη και όχι μόνο στα χαρτιά **ότι εξομοιώνονται πραγματικά ως προς τα καθήκοντα και τα δικαιώματα** με τους αντίστοιχους του δημοσίου. Είναι αναγκαίο να αισθάνεται ότι αποτελεί τμήμα του συνόλου του συστήματος «αστυνόμευσης» του περιβάλλοντος που έχει σχεδιάσει η Πολιτεία και όχι ένα αποκομμένο τμήμα εργαζομένων και η εξαίρεση στον κανόνα. Επίσης χρειάζεται να αισθάνεται όλους τους δασικούς υπαλλήλους ως συναδέλφους και καθημερινούς συνεργάτες για να ανταπεξέλθει στο δύσκολο έργο του, λειτουργώντας σε ένα πλαίσιο που να ενθαρρύνει αυτή τη συνεργασία και όχι να τη δυσκολεύει.

Παράλληλα θα διατηρούν την αυτοτέλειά τους και θα συνεχίσουν να συνεργάζονται κοντά στις κυνηγετικές οργανώσεις εξυπηρετώντας έτσι καλύτερα τη θηρευτική δραστηριότητα και τους κυνηγούς.

3. Άλλες περιπτώσεις άνισης μεταχείρισης σε σχέση με τους αντίστοιχους του δημοσίου.

Συχνά οι θηροφύλακες, σαν κλάδος, έχουν τύχει δυσμενής μεταχείρισης αφού πολλές φορές δικαιώματα τους, που απορρέουν από το νόμο και που ασκούνταν για πολλά χρόνια, έχουν αποκλειστεί να τα ασκούν ή σε άλλες περιπτώσεις δεν έχουν επεκταθεί σε αυτούς.

- i. Οπλισμός** Στην πρώτη περίπτωση ανήκει το θέμα του οπλισμού καθότι πρέπει να ομολογήσουμε ότι υπάρχουν περιπτώσεις όπου η οπλοφορία είναι απόλυτα δικαιολογημένη.
- ii. Άνιση δικονομική μεταχείριση.** Στη δεύτερη περίπτωση ανήκει η διαφορετική δικονομική μεταχείριση στους θηροφύλακες σε σχέση με τους δασοφύλακες του δημοσίου οι οποίοι με την παρ. 8 του άρθ. 51 του Ν. 4280/2014 προβλέφθηκε η εξαίρεση τους από την αυτόφωρη διαδικασία στα αδικήματα που διώκονται κατ' έγκληση και διεπράχθησαν κατά την άσκηση των καθηκόντων τους και εξαιτίας αυτών (βλ. άρθ. 19 του Ν. 4058/2012). Στη ρύθμιση όμως αυτή δεν υπήρχε καμία αναφορά στους θηροφύλακες και έτσι κινδυνεύουν καθημερινά κατά την άσκηση των καθηκόντων τους από εκδικητικές ή δόλιες ενέργειες παρανομούντων με κράτηση κατά την αυτόφωρη διαδικασία.

4. Οικονομική βιωσιμότητα της Ομοσπονδιακής Θηροφυλακής.

Η οικονομική εξασφάλιση της νέας Θηροφυλακής στηρίχθηκε πάνω στις ετήσιες υποχρεωτικές - τακτικές εισφορές των κυνηγών προς τις κυνηγετικές οργανώσεις που επιβάλλονται με απόφαση του αρμόδιου Υπουργού. Μετά την 3943/2001 απόφαση του Σ.τ.Ε. και για τη συνέχιση της εξασφάλισης αυτής, ψηφίσθηκε η τροπολογία του άρθ. 19 του Ν. 3170/2003. Με την τροπολογία όμως αυτή τα αρχικά ποσά που προορίζονταν μόνον για την Ομοσπονδιακή Θηροφυλακή μπορούν πλέον να κατευθύνονται από την Κυνηγετική Συνομοσπονδία Ελλάδας και για άλλους σκοπούς, όπως για γενικότερους φιλοθηραματικούς σκοπούς, εμπλουτισμούς των βιοτόπων με θηράματα, κλπ.

Τα πρώτα προβλήματα της επαρκούς χρηματοδότησης άρχισαν να παρουσιάζονται από το 2007 όταν η ΚΣΕ «διαμαρτυρήθηκε» πως δεν της επαρκούσαν τα χρήματα για την λειτουργία της Ομοσπονδιακής Θηροφυλακής και «χτύπησε» την πόρτα του τότε αρμόδιου υπουργείου Αγροτικής Ανάπτυξης. Προς αντιμετώπιση του προβλήματος,

με υπουργική απόφαση στην επόμενη κυνηγετική περίοδο, άλλαξαν τα ποσοστά των χρημάτων που κατέβαλαν οι κυνηγοί κατά τη διαδικασία έκδοσης της ετήσιας άδειας θήρας. Η αλλαγή αφορούσε τη μείωση του ποσοστού των χρημάτων που κατευθύνονταν για το δημόσιο (τέλη του δημοσίου) και αντίστοιχη αύξηση του ποσοστού που κατευθύνονταν προς τις κυνηγετικές οργανώσεις (τακτικές συνδρομές). Έτσι η τιμή της άδειας θήρας παρέμεινε στα ίδια επίπεδα με τα προηγούμενα χρόνια, αυξήθηκε όμως το ποσό που κατευθυνόταν στην Κ.Σ.Ε.. Αυτό συνεχίστηκε για δύο χρόνια.

Επίσης τον Αύγουστο του 2013, μέσα στην οικονομική κρίση, η Κ.Σ.Ε μείωσε κατά 10% όλους τους μισθούς των ομοσπονδιακών θηροφυλάκων της χώρας επικαλούμενη τη μείωση των αδειών θήρας.

Το Σωματείο μας θεωρεί ότι το ζήτημα της οικονομικής επάρκειας είναι σοβαρό και αν δεν ληφθούν μέτρα, στο μέλλον θα τεθεί ξανά στην πολιτική ηγεσία του Υπουργείου για να μην χαθούν θέσεις εργασίας.

Ως πρώτο και άμεσο μέτρο προτείνουμε να τροποποιηθεί η παρ. 10 του άρθ. 266 του Ν.Δ. 86/1969 όπως ισχύει σύμφωνα με το άρθ. 19 του Ν. 3170/2003, κατά το μέρος που ρυθμίζει τη χρησιμοποίηση των χρημάτων ώστε αυτά να διατίθενται μόνο για τη λειτουργία των θηροφυλάκων των Κυνηγετικών Ομοσπονδιών και όχι για άλλους σκοπούς, όπως εξάλλου ήταν και ο αρχικός σκοπός της είσπραξης των χρημάτων αυτών.

5. Το πρόβλημα με το όριο ηλικίας.

Σήμερα τα ελάχιστα κριτήρια πρόσληψης νέων θηροφυλάκων είναι μόνο το απολυτήριο Λυκείου και το όριο ηλικίας τα 35 έτη (βλ. άρθ. 55 παρ. 3 του άρθ. 55 του ν. 4178/2013).

Ειδικά για το όριο ηλικίας των 35 ετών το Σωματείο μας διαφωνεί, καθώς θεωρεί ότι με τον τρόπο αυτό αρκετοί συνάδελφοι που υπηρετούν σε εποχιακή βάση, κάθε χρόνο, κινδυνεύουν να μείνουν άνεργοι όταν ξεπεράσουν το όριο ηλικίας. Για το λόγο αυτό το ανώτερο όριο των 35 ετών πρέπει να καταργηθεί και να ισχύει ότι ισχύει και για τους δασοφύλακες του δημοσίου, δηλαδή να μην υπάρχει όριο ηλικίας.

Πρόταση για την επιτυχή λειτουργία της θηροφύλαξης.

Εκτός των προαναφερόμενων μέτρων που προτείνονται για τη λειτουργία της θηροφυλακής (λειτουργία στο πλαίσιο των δασικών υπηρεσιών, εξασφάλιση – εργασιακή προστασία, κλπ) προτείνονται και τα ακόλουθα:

1. Η διασφάλιση της συνεχούς λειτουργίας από κοινού των δασικών υπαλλήλων και θηροφυλάκων, όλο το 24ωρο και τη λειτουργία με βάρδιες και επικεφαλείς βάρδιας.
2. Τη λειτουργία τηλεφωνικού συντονιστικού κέντρου, που να λειτουργεί όλο το έτος σε 24ωρη βάση και που θα γίνει ευρύτερα γνωστό στους πολίτες για την επικοινωνία μαζί τους για καταγγελίες, κλπ.
3. Δημιουργία δικτύου με φορητούς ασυρμάτους και κεντρικής επικοινωνίας με τη βάση – τηλεφωνικό συντονιστικό κέντρο.
4. Τη διάθεση ικανού στόλου αυτοκινήτων (θηροφυλάκων και δασοφυλάκων) που θα χρησιμοποιείται αποκλειστικά για τις ανάγκες της φύλαξης και όχι για άλλους σκοπούς. Είναι χρήσιμο ο στόλος των αυτοκινήτων αυτός να υποστηρίζεται από σύστημα διαχείρισης – παρακολούθησης με GPS για την ασφάλεια του προσωπικού και τον καλύτερο επιχειρησιακό συντονισμό. Εννοείται ότι όλοι οι υπάλληλοι, δασοφύλακες και θηροφύλακες, θα έχουν άδεια οδήγησης και θα οδηγούν τα υπηρεσιακά οχήματα.
5. Το προσωπικό πρέπει να είναι ένστολο με πλήρη και ενιαία στολή για όλους ενώ θα διαθέτει τον απαραίτητο εξοπλισμό (κιάλια, αδιάβροχα, ρούχα για το ψύχος, φακούς και προβολείς, κλπ).

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΓΙΑ ΛΟΙΠΑ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΤΡΑ ΣΕ ΣΧΕΣΗ ΜΕ ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΗΣ ΘΗΡΟΦΥΛΑΚΗΣ.

1. Να προβλεφθεί ρητά στο άρθ. 252 ή στο άρθ. 289 παρ. 2 του Ν.Δ. 86/1969, η δυνατότητα ελέγχου από τους δασικούς υπαλλήλους και τους θηροφύλακες κατά την άσκηση των καθηκόντων τους, της άδειας κατοχής του κυνηγετικού όπλου που εκδίδεται από τις αστυνομικές αρχές. Αιτιολόγηση: Σύμφωνα με έγγραφο της Διεύθυνσης Δασών Δρυμών και Θήρας, Τμήμα Β΄ του Υπουργείου Γεωργίας (σχετικό το αριθ. 102908/2670/19-8-2003 έγγραφο) με το οποίο κοινοποιείται σχετικό έγγραφο του Αρχηγείου της Ελληνικής Αστυνομίας (σχετικό το με αριθ. 5700/1-537222/22-5-2003), οι δασικοί υπάλληλοι και οι φύλακες θήρας δεν είναι νομικά επιτρεπτό να ελέγχουν τις άδειες κατοχής των κυνηγετικών όπλων που εκδίδονται από τις αστυνομικές αρχές καθότι αυτό είναι μόνο αρμοδιότητας της Αστυνομίας. Κάτι τέτοιο όμως πολλές φορές δυσκολεύει τον έλεγχο, ειδικότερα στην περίπτωση που ο κυνηγός δεν τυγχάνει να έχει μαζί του την άδεια θήρας για να διασταυρωθούν τα ατομικά του στοιχεία ή να ελεγχθεί η νομιμότητα του όπλου που φέρει.

Σημειώνεται ότι στο έγγραφο του Αρχηγείου της Ελληνικής Αστυνομίας αναφέρεται ότι «η θεσμοθέτηση παράλληλης αρμοδιότητας ελέγχου θα ήταν χρήσιμη υπό την προϋπόθεση ότι δεν αναιρείται η διάταξη του άρθ. 8 του Ν. 2168/1993 που προβλέπει τη χρήση κυνηγετικού όπλου, ανεξαρτήτως σε ποιον ανήκει, από κατέχοντα άδεια θήρας».

2. Για τους καθ' υποτροπή καταδικασθέντες των περί θήρας διατάξεων όπως επίσης και των καταδικασθέντων που εμπίπτουν στην κατηγορία της παραγράφου 15 του άρθρου 287 του Ν.Δ. 86/1969, οι περιορισμοί της παρ. 1 του άρθ. 264 του Ν.Δ. 86/1969 «Δασικός Κώδικας» θα εφαρμόζονται ανεξαρτήτου αναστολής της ποινής από το δικαστήριο. Αιτιολόγηση: Η ρύθμιση αυτή προτείνεται διότι είναι πολύ συχνό το φαινόμενο καταδικασθέντες καθ' υποτροπή, για πράξεις του νόμου περί θήρας, να εκδίδουν κανονικά κάθε χρόνο άδεια θήρας, επειδή μπορεί να καταδικαστούν με αναστολή από τα ποινικά δικαστήρια και συνεπώς στην περίπτωση αυτή δεν έχουν εφαρμογή οι διατάξεις του άρθ. 264.
3. Να προβλεφθεί η υποχρέωση οι κυνηγοί να φέρουν το πορτοκαλί γιλέκο για το κυνήγι όλων των ειδών και όχι μόνο για το ορτύκι, μεκάτσα, αγριόχοιρο και λαγό, όπως ισχύει σήμερα. Οι παραβάτες να τιμωρούνται με πρόστιμο.
4. Να απαγορευθεί, με την απειλή προστίμου, η χρησιμοποίηση ασυρμάτων για την άσκηση της θήρας γενικά. Αυτό σήμερα προβλέπεται μόνο για τη θήρα των πτηνών (βλ. άρθ. 7 της Κ.Υ.Α. 414985 Φ.Ε.Κ. Β' 757/1985) αλλά είναι αρρυθμιστο για τη θήρα τριχωτών θηραμάτων.
5. Να προβλεφθεί ότι οι κυνηγοί υποχρεούνται, με την πρόβλεψη κυρώσεων (π.χ. πρόστιμο), στη συλλογή των χρησιμοποιημένων φυσιγγίων κατά την άσκηση της θήρας τους στην ύπαιθρο.
6. Να προβλεφθεί η απαγόρευση χρησιμοποίησης φυτών ή σπόρων για την προσέλκυση των θηραμάτων. Η ρίψη τροφής στην ύπαιθρο θα επιτρέπεται κατόπιν έγκρισης από την αρμόδια δασική αρχή.
7. Στο τέλος της παρ. 10 του άρθ. 255 του Ν.Δ. 86/1969 «Δασικός Κώδικας» όπως ισχύει με την παρ. 4 του άρθ. 57 του ν. 2637/1998, προστίθενται τα εδάφια: «Στις εκτάσεις εκγύμνασης θα ισχύουν οι περιορισμοί για τους κυνηγότοπους όπως αυτοί ορίζονται με τις κείμενες διατάξεις. Η εκγύμναση των σκύλων επιτρέπεται μόνο κατά τη διάρκεια της ημέρας. Στους παραβάτες της παρούσας παραγράφου θα επιβάλλονται οι κυρώσεις της παρ. 18 του άρθ. 287 του παρόντος καθώς και διοικητικό πρόστιμο ...».

Αιτιολόγηση: η μη πρόβλεψη μέχρι σήμερα ανάλογων ρυθμίσεων δημιουργεί ασάφεια:

(1ον) για τον **τόπο εκγύμνασης**, διότι δημιουργούνται πολλές φορές ζητήματα και σοβαρές προστριβές με τους καλλιεργητές για το αν επιτρέπεται η εκγύμναση εντός ιδιωτικών καλλιεργημένων εκτάσεων ή ζητήματα για την εκγύμναση δίπλα σε οικείες, με αποτέλεσμα να υπάρχουν προστριβές με τους κατοίκους λόγω της όχλησης με τα σκυλιά φύλαξης, κλπ. Για το λόγο αυτό κρίνεται σκόπιμο να εισαχθεί ρύθμιση από την οποία θα προκύπτει ότι η εκγύμναση θα ασκείται σε εκτάσεις με τους περιορισμούς του άρθ. 256 του Δασικού Κώδικα και του άρθ. 6 της Κ.Υ.Α. 414985 «Μέτρα διαχείρισης της άγριας πτηνοπανίδας» Φ.Ε.Κ. Β΄ 757/1985.

(2ον) για το **είδος της παράβασης αυτών που εκγυμνάζουν τα σκυλιά τους εκτός των περιορισμένων εκτάσεων** που καθορίζονται από τις αρμόδιες δασικές αρχές διότι η διάταξη που εισήγαγε την έννοια των εκτάσεων εκγύμνασης και που ισχύει μέχρι σήμερα (παρ. 4 του άρθ. 57 του Ν. 2637/1998) δεν προβλέπει κυρώσεις για τους παραβάτες ούτε ορίζει ότι η απόφαση ορισμού των εκτάσεων αυτών από τις κατά τόπους δασικές αρχές θα εκδίδεται με Δασική Αστυνομική περί θήρας Διάταξη ώστε να έχει εφαρμογή η παρ. 18 του άρθ. 287 του Δασικού Κώδικα. Επίσης η κυκλοφορία – εκγύμναση των κυνηγετικών σκύλων τη νύχτα κρίνεται σκόπιμο να απαγορευτεί για λόγους καλύτερης επιτήρησης, όπως εξάλλου το προέβλεπε και η αρχική διάταξη της παρ. 5 του άρθ. 255 του Δασικού Κώδικα (Φ.Ε.Κ. Α΄ 7/18-1-1969).

8. Να προβλεφθεί ρητά στο νόμο (π.χ. στην παρ. 10 του άρθ. 255) η απαγόρευση, από τους ποιμένες, της χρησιμοποίησης κυνηγετικών σκύλων κατά τη διάρκεια φύλαξης του κοπαδιού με την απειλή προστίμου.
9. Τέλος είναι απαραίτητο να υπάρξει κωδικοποίηση όλης της θηρευτικής νομοθεσίας και γενικότερα για την προστασία της άγριας πανίδας για να είναι πιο εύχρηστη στους πολίτες και τους αρμόδιους υπαλλήλους.
10. Να προβλεφθεί και να υλοποιηθεί από το Υπουργείο η δημιουργία κεντρικής βάσης δεδομένων για όλους τους κυνηγούς καθώς και τους τιμωρημένους για τις σχετικές πράξεις για θέματα περιβάλλοντος. Στη βάση αυτή θα μπορούν να έχουν πρόσβαση και οι κατά τόπους δασικές αρχές και τα αρμόδια όργανα. Ως δευτερεύων μέτρο θεωρούμε ότι η ανωτέρω βάση δεδομένων θα είναι χρήσιμο να είναι συνδεδεμένη και με την αντίστοιχη ηλεκτρονική βάση δεδομένων που

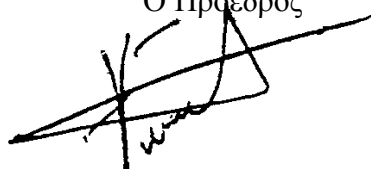
τηρείται στην Ελληνική Αστυνομία για τους κατόχους αδειών κατοχής κυνηγετικών όπλων

11. Επανεξέταση του συστήματος απόδοσης ποινών για τους παραβάτες των περί Θήρας διατάξεων, στην κατεύθυνση καθιέρωσης πίνακα προστίμων τα οποία θα είναι ανεξάρτητα της τυχόν ποινικής δίωξης. Σε περίπτωση που ο παραβάτης αρνηθεί την πληρωμή θα εισάγεται η υπόθεση του σε δίκη.

Είμαστε στη διάθεσή σας για οποιαδήποτε διευκρίνιση.

Με Τιμή για το Δ.Σ.

Ο Πρόεδρος

Τριανταφυλλίδης Γεώργιος

Ο Γενικός Γραμματέας

Ρετζέπης Ιωάννης